

DE JAARVERSLAGEN DER CENTRA.

Ter voorbereiding van de op 14 februari 1959 gehouden bijeenkomst met de besturen der Centra werd op 22 december 1958 tot de secretarissen daarvan een schrijven gericht met het verzoek voor 20 januari een jaarverslag in te dienen en daarbij aandacht te wijden aan een aantal vragen, die dienen moesten om het Bestuur van de activiteiten in de Centra en van eventuele wensen of grieven op de hoogte te stellen. Hieronder volgt een overzicht van de belangrijkste gegevens, die de binnengekomen verslagen hebben opgeleverd.

Eerst worde vermeld dat de secretarissen van 17 Centra aan ons verzoek hebben voldaan; de gegevens van 6 Centra, tezamen omvattende 183 leden, ontbreken. Een samenvatting, in tabelvorm, van de antwoorden van 15 Centra (die van de twee laatst binnengekomen verslagen konden niet meer worden verwerkt) is aan alle secretarissen toegezonden.

Wat betreft het aantal bijeenkomsten is er een grote verscheidenheid. Het schijnt dat de kleinere werk- of studiegroepen meer frequent bijeenkomen dan de Centra zelf en ook een grotere belangstelling wekken. Het is nog niet te zien hoe de verdere ontwikkeling hiervan zal zijn; vooral in de grotere Centra is er een tendens het eigenlijke werk in de kleinere groepen te doen en het Centrum meer als een overkoepelend orgaan te beschouwen.

De meeste Centra en studiegroepen hebben een vast vergaderschema vastgesteld. Het bezoek aan de diverse bijeenkomsten zou wel te stimuleren zijn, indien er meer regelmatig en met nadruk kort voor de vergaderdatum schriftelijk werd gerapelleerd en nog meer wanneer de leden telefonisch tot bezoek werden aangemoedigd, doch dit laatste zal waarschijnlijk alleen maar in kleinere groepen mogelijk zijn.

De bijeenkomsten zouden een veel groter nut hebben wanneer een min of meer uitgebreid résumé van de voordrachten, eventueel ook van de discussies onder de leden kon worden verspreid. De wil hiertoe is bij de secretarissen zeker aanwezig, doch zij hebben de medewerking nodig van degenen, die een voordracht hebben gehouden en hieraan schijnt het juist te ontbreken. Zou het nu zo moeilijk zijn voor de sprekers, die hun voordracht toch hebben moeten voorbereiden, hierover een aantal punten op schrift te stellen, zodat een gestencilde samenvatting kan worden rondgezonden? Het schijnt dat men veel eerder geneigd is het woord dan de pen te voeren.

Het nut van de vergaderingen zou verder kunnen worden verhoogd door de convocaties ook toe te zenden aan de leden of de secretarissen van de naburige Centra. Tot nu toe is er nog maar weinig gebleken van een neiging tot samenwerking van aan elkaar grenzende gebieden en waar deze is geprobeerd, is zij niet altijd gelukt. Waardoor het is mislukt, wordt niet vermeld: vermoedelijk spelen de afstanden een grote rol.

Dit brengt ons op de geografische bezwaren die sommige Centra melden: door de grote afstanden wordt het vergaderingsbezoek daar wel zeer gering. Toch blijken deze niet altijd van doorslaggevend betekenis te zijn; een Centrum, dat een zeer groot oppervlak beslaat, meldt, dat de leden die ver ten zuiden van de vergaderplaats wonen nooit komen en degenen, die evenver in het noorden wonen, regelmatig.

Splitsing van bepaalde Centra zal wel nodig worden; hoe de grenzen dan moeten zijn, kan men het best ter plaatse beoordelen in verband met de vergadergelegenheid en andere plaatselijke omstandigheden.

Van de grootste betekenis voor het Genootschap is wel de mate van belangstelling, die de leden tonen in de werkzaamheden en hun eigen aandeel daarin. Hierover mag men onzes inziens niet ontevreden, maar ook nog lang niet voldaan zijn. Vrij algemeen is de klacht, dat de grootste activiteit ten toon wordt gespreid door een klein aantal leden, maar is dit feitelijk niet overal zo? Toch is voor een bloeiend genootschapsleven de actieve belangstelling van meer leden nodig. De interesse voor psychosomatische zienswijze voor de integrale geneeskunde is aan het groeien. Waar deze begrippen enkele jaren geleden nog vele huisartsen vreemd in de oren klonken en niet te verwezenlijken leken, is er thans een aantal studiegroepen in deze richting werkzaam of in oprichting. Uit de verslagen blijkt nogal eens van samenwerking op vergaderingen met psychiater of psycholoog, kortom, de overwegend somatische instelling, die velen hadden, is bezig plaats te maken voor een opvatting, die ook de andere facetten van het ziekzijn in het licht stelt. Een Centrum ziet zelfs niet op tegen een cursus van een week in de psychosomatiek in een universiteit of ander Centrum; het doet althans een voorstel daartoe.

De grote en verheugende deelneming aan ons eerste landelijke onderzoek „de verloskunde van de huisarts” is natuurlijk bekend.

Wat betreft de interesse voor de overige landelijke activiteiten melden de meeste Centra wel, dat enkele van hun leden participeren in bestuur, commissies, landelijke studiegroepen, enz. Gewezen moge worden op de suggestie, door Leiden gedaan, dat leden van de landelijke commissies liever in de plaatselijke besturen voor anderen (lieft jongeren) plaats moeten maken. Cumulatie van te veel functies lijkt ook uit anderen hoofde ongewenst.

In enkele Centra stelt men pogingen in het werk om de huisartsen bij de stafbesprekingen omtrent hun patiënten in de ziekenhuizen in te schakelen. In andere is dat al gelukt. Plannen om bepaalde objecten in studie te nemen zijn er verscheidene; als onderwerpen daarvan worden genoemd de fysische therapie, zwangerschapsanemie, mastitis puerperalis, herpes zoster, silicosis en psychosomatische onderwerpen.

Het aantal voordrachten, door eigen leden en soms door specialisten of samen met specialisten gehouden, getuigt van een zeer gevarieerde belangstelling voor allerlei onderdelen van de huisartsgeneeskunde. Een belangrijke voordracht komt echter dikwijls niet verder dan de eigen kleine kring; het zou daarom gewenst zijn, dat de secretarissen, wanneer in hun Centrum een causerie is gehouden, die van meer dan gewone betekenis was, de naam van de spreker en de titel van zijn voordracht aan het bureau melden. Er zou dan een lijst van belangrijke voordrachten kunnen worden opgemaakt ten gerieve van andere Centra die daaraan behoefte hebben. Een aantal van deze meer belangrijke voordrachten zou misschien ook aan „huisarts en wetenschap” kunnen worden aangeboden. Hierdoor zou ons orgaan, meer dan tot nu toe, een afspiegeling kunnen geven van wat er in de Centra leeft. Grievens en wensen ten aanzien van het algemene beleid worden slechts sporadisch geuit; de desiderata die het Bestuur hebben bereikt zullen zeker met aandacht worden bestudeerd. De algemene indruk, die de ingekomen verslagen opleveren, is, dat men nog bezig is tastenderwijze zijn weg te zoeken. Deze voorzichtigheid is ook gewenst in verband met het korte bestaan van het Genootschap, en verklaarbaar doordat de meeste huisartsen elke training in wetenschappelijk werk ontberen. Het enthousiasme, waarvan zo velen blijf geven, wetigt de hoop, dat deze fase van voorzichtigheid spoedig door een meer doelbewuste zal worden gevolgd.

A. Beek

INHOUD

	Blz.
L. Façee Schaeffer: Onze patiënten en het „stralingevaar”	129
F. G. Schlesinger: Insuline-hypoglykemie en diabetesse acidose	131
B. Stokvis: Autosuggestieve behandelingsmethoden in de psychotherapie	135
F. J. A. Huygen: Huisarts en opleiding IV	138
L. P. Bruijfel: Revalidatie	141
Referaten	143
Uit de notulen	145
Boekbespreking	145
Jaarverslagen der Centra	146
Advertenties kunnen zonder opgaaf van redenen worden geweigerd.	